

στοιχεῖα δι' ὧν νὰ περιβάλλῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, τότε, καὶ μόνον τότε, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ κατένευσε πρὸς τὴν ὕλην, ὕλικεύθη οὕτως εἰπεῖν καὶ ἕκτοτε ἀνθρώπινα ὄντα ἐβάδι-
σαν ἐπὶ γῆς. Οὕτω ὑπῆρξεν ἀνάπτυξις, ἀπὸ τοῦ πρωτο-
πλάσματος, ἐὰν θέλετε, δι' οὗ ἐννοοῦμεν Πρῶτον, τὸν
Πατέρα, τὸ Θεῖον Πνεῦμα τὸ ζωοπάρσχον, Πλάσμα
τὴν Μητέρα Γῆν, ὅταν τὸ πνεῦμα ἐνεδύθη τὴν ὕλην καὶ
περιβλήθην αὐτῆς ἐγέννησε τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον. Ἄλλ'
ἐνῶ θέτω ὑπ' ὄψιν ὑμῶν τὴν θεωρίαν ταύτην καὶ ἀρίνω
ὑμᾶς ὅπως παραβάλλετε καὶ κρίνετε αὐτὴν μὲ πᾶσαν ἄλ-
λην καὶ παραδεχόμενοι τὴν μᾶλλον ἐκ συμφώνου μὲ τὸν
ἑρθὸν λόγον καὶ τὰ πράγματα, ὁρεῖλω εἰπεῖν καὶ τοῦτο,
ὅτι, εἴτε ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν ἐν τῷ μέσῳ ὡς γέννημα καὶ
τέκνον προτέρων τύπων ζωῆς, ἢ ἄλλως ὡς διακεκριμέ-
νον καὶ χωριστὸν ὄν, ὑπὸ ἠθικὴν ἔποψιν ὀλίγον διαφέρει.
Οἱ λέγοντες ὅτι προξενεῖ ἀηθρίαν νὰ ἀναλογιζόμεθα ὅτι ὁ
ἄνθρωπος κατάγεται ἐκ πιθήκων, δὲν σκέπτονται ὅτι ἡ
ὄλις καὶ ὁ βόρβορος εἰσὶν ἔτι ἀηδέστερα. Οἱ ἀπορρίπτον-
τες τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Δαρουίνου, πιστεύουσιν ὅμως ὅτι
ἀπὸ βῶλον γροῦς καὶ θετικῆς σποδοῦ κατάγεται ὁ ἄνθρω-
πος. Ἐὰν ἐπρόκειτο νῦν νὰ ἐκλέξῃ τις, νομίζω ὅτι τινὲς
ἤθελον προτιμήσει τὴν καταγωγὴν των ἀπὸ νοήμονα καὶ
ἀβλαβῆ τινὰ πίθηκον μᾶλλον ἢ ἀπὸ τὸν πηλὸν ἐπὶ τοῦ
ἔποιου κολλοῦσιν οἱ πόδες ἡμῶν. Τοῦτο ὅμως ἐξαρτᾶται
ἀπὸ τῆς αἰσθητικότητος ἐνὸς ἐκάστου, τὸ δὲ ζήτημα
μένει πάντοτε ἀδιάλυτον, ἐνῶ ἐνδιαφέρει ἡμᾶς τὰ μέγιστα
νὰ μάθωμεν οὐχὶ τόσον πόθεν προήλθομεν, ὅσον ποῦ πο-
ρευόμεθα!

Ἐὰν ἔχεται ἀληθείας, ὡς διδάσκει ἡμᾶς ἡ Θεολογία,
ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τὸν τέλειον Ἀδὰμ. κατ'